Uitspak Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2020-479 (mr. F.H.E. Boerma, voorzitter en mr. A.C. Bek, secretaris)

Klacht ontvangen op	: 26 februari 2020
Ingediend door	: Consument
Tegen	: InterBank N.V., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de Bank
Datum uitspraak	: 10 juni 2020
Aard uitspraak	: Niet-bindend advies

Samenvatting

Consument kan zich niet verenigen met de beslissing van de Bank om een regeling met haar ex-partner te treffen ten aanzien van een gezamenlijk afgesloten krediet. De Commissie oordeelt dat de Bank de bevoegdheid heeft een dergelijke regeling te treffen en wijst de vordering af.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van het Reglement Geschillencommissie Financiële Dienstverlening (hierna: het Reglement) en op basis van de volgende stukken inclusief bijlagen:

- de door Consument ingediende klacht;
- de aanvullende informatie van Consument;
- het verweerschrift van de Bank;
- de repliek van Consument.

De Commissie stelt vast dat dit geschil zich leent voor verkorte behandeling als bedoeld in artikel 32 van het Reglement. De uitspraak is daarom niet-bindend.

2. Feiten

De Commissie gaat bij de beoordeling van dit geschil uit van de volgende feiten:

2.1 Op 31 oktober 2011 hebben Consument en haar (inmiddels ex-)partner (hierna: de ex-partner) een doorlopend krediet met een kredietlimiet van € 15.000,00 (hierna: het Krediet) afgesloten bij de Bank. In de overeenkomst is opgenomen dat Consument en de ex-partner ieder hoofdelijk voor het geheel aansprakelijk zijn.

2.2 In 2014 hebben Consument en de ex-partner hun relatie beëindigd. Ten aanzien van het Krediet is in het echtscheidingsconvenant opgenomen dat Consument en de ex-partner het Krediet samen, namelijk ieder voor de helft, zullen aflossen totdat het Krediet door de Bank wordt gesplitst.

2.3 De Bank heeft het verzoek van Consument en de ex-partner tot splitsing van het Krediet geweigerd, omdat de ex-partner onvoldoende inkomsten had om de lasten van de helft van het krediet alleen te kunnen dragen. Consument en de ex-partner zijn daarom beiden hoofdelijk aansprakelijk gebleven voor de gehele kredietsom.

2.4 In de periode tussen 2016 en juni 2019 heeft Consument € 7.500,00 van het Krediet afgelost.

2.5 In november 2019 heeft de Bank aan de ex-partner finale kwijting verleend ten aanzien van het restant van het Krediet, indien hij een bedrag van € 3.000,00 ineens zou betalen. De Bank verhaalt het restantbedrag op Consument. Consument kan zich hiermee niet verenigen en heeft bij de Bank een klacht ingediend. Uitwisseling van standpunten tussen partijen heeft niet tot een oplossing van het geschil geleid, waarna Consument haar klacht aan Kifid heeft voorgelegd.

3. Vordering, klacht en verweer

Vordering van Consument

3.1 Consument vordert dat de Bank de vordering op de ex-partner, zijnde een bedrag van € 3.870,00, niet op haar verhaalt.

Grondslagen en argumenten daarvoor

3.2 Deze vordering steunt, kort samengevat, op de volgende grondslag. Consument heeft gesteld dat de Bank ten onrechte diens vordering op de ex-partner op haar probeert te verhalen. Consument heeft hiertoe aangevoerd dat in het echtscheidingsconvenant is opgenomen dat Consument en de ex-partner voor de helft aansprakelijk zouden zijn voor het openstaande bedrag van het Krediet. Consument heeft 'haar deel' van het Krediet afgelost. Het is dan ook onterecht en oneerlijk dat de Bank het resterende deel van de ex-partner op haar wil verhalen. De ex-partner heeft bovendien altijd € 75,00 per maand aan de Bank voldaan en Consument ziet niet in waarom hij dat nu niet meer zou kunnen doen. Consument betwist dat de ex-partner een betalingsachterstand had en heeft door middel van een overzicht aangetoond dat de eerste achterstand pas op 30 november 2019 is ontstaan. Dat de ex-partner nu geen inkomen heeft, is irrelevant en geen reden om hem finale kwijting te verlenen.

Daarnaast verwijt Consument de Bank gebrekkige communicatie, omdat zij er bij toeval achter kwam dat finale kwijting ten aanzien van de ex-partner is verleend. Deze beslissing van de Bank heeft echter ook impact op de situatie van Consument en dus had de Bank dit vooraf met haar moeten overleggen.

Verweer van de Bank

3.3 De Bank heeft zich tegen de stellingen van Consument verweerd door, kort samengevat, te stellen dat Consument en de ex-partner hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het Krediet. De Bank heeft de mogelijkheid om het Krediet te splitsen, zoals is voorgesteld in het echtscheidingsconvenant, onderzocht. Splitsing bleek echter niet mogelijk, omdat de ex-partner hiervoor onvoldoende inkomsten had en er een situatie van overkreditering zou ontstaan. Nadat er in 2019 een betalingsachterstand was ontstaan bij de ex-partner, heeft de Bank aan de hand van een inkomsten-lasten-toets geconcludeerd dat de ex-partner een negatief bedrag te besteden heeft en dat een bedrag ineens voldoen tegen finale kwijting van het overige voordeliger was voor zowel de Bank als de ex-partner. De Bank heeft met de ex-partner de mogelijkheid besproken dat de ex-partner zou worden toegelaten tot het traject van wettelijke schuldsanering (WSNP). Indien de ex-partner zou worden toegelaten tot de WSNP dan zou de Bank een lager bedrag dan € 3.000,00 van hem krijgen. De Bank zou in dat geval nog een hoger bedrag op Consument moeten verhalen. Het staat de Bank vrij om met de contractanten afzonderlijk afspraken te maken over het al dan niet verlenen van finale kwijting. Aangezien Consument hoofdelijk aansprakelijk is voor het gehele Krediet, is de Bank gerechtigd het resterende bedrag op haar te verhalen.

4. Beoordeling

4.1 De Commissie stelt vast dat tussen Consument en de ex-partner enerzijds en de Bank anderzijds een rechtsgeldige overeenkomst tot stand is gekomen, uit hoofde waarvan partijen gebonden zijn aan hetgeen is overeengekomen. Op grond hiervan dient het uitgangspunt te zijn dat Consument en de ex-partner ieder voor het geheel van het Krediet aansprakelijk zijn jegens de Bank. Dit houdt in dat de Bank een ieder van hen kan aanspreken voor de terugbetaling van het Krediet als geheel (zie TM, Parl. Gesch. 6, p. 95).

4.2 De Commissie stelt voorts vast dat in het echtscheidingsconvenant is opgenomen dat Consument en de ex-partner ieder de helft van het Krediet zullen aflossen. Consument spreekt in haar klachtuiting daarom over ‘haar deel’ en ‘zijn deel’, waar het de helft van de ex-partner betreft. Ten aanzien hiervan merkt de Commissie op dat geen sprake is van twee delen, voor zover het de Bank aangaat. Het echtscheidingsconvenant regelt namelijk de situatie tussen de ex-partners onderling en niet meer dan dat. De Bank is geen partij bij het convenant en is ook niet verplicht uitvoering te geven aan de in dat convenant opgenomen bepalingen. Dit betekent dat het uitgangspunt (ongeacht het echtscheidingsconvenant) dient te zijn dat de Bank zowel Consument als de ex-partner kan aanspreken voor de terugbetaling van het Krediet als geheel.

4.3 De Commissie begrijpt dat het Consument zeer onrechtvaardig voorkomt dat zij inmiddels al ruim € 7.500,00 heeft afgelost op het Krediet, terwijl de ex-partner maar € 630,00 in maandelijkse termijnen en € 3.000,00 ineens heeft hoeven aflossen tegen finale kwijting van het overige. Dit is echter alleen "unfair" in relatie tot de ex-partner en wellicht in verhouding met zijn verplichtingen onevenwichtig. Dit neemt echter niet weg dat de Bank gerechtigd is om Consument voor het geheel aan te spreken. De ongelijke verdeling tussen de (ex)partners is eenvoudigweg niet iets wat de Bank te verwijten valt. Daarnaast heeft de Bank een bepaalde mate van beleidsvrijheid om (na een beoordeling van de financiële positie) een regeling met een contractant te treffen teneinde een krediet (geheel of gedeeltelijk) af te lossen. Welk maandbedrag de ex-partner aan de Bank voldeed, of hij een betalings-achterstand had en hoe hoog zijn huidige inkomen is, doet niet ter zake. Het gaat immers om het gehele plaatje. De Bank dient hierbij de geldende wet- en regelgeving in acht te nemen en op basis van de financiële en persoonlijke situatie van alle partijen een beoordeling te maken of ontslag uit de hoofdelijkheid mogelijk en verantwoord is. Niet is komen vast te staan dat de beslissing van de Bank om ontslag uit de hoofdelijkheid te weigeren naar maat-staven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Nu in de voorgaande overwegingen is vastgesteld dat Consument voor het Krediet als geheel aansprakelijk is, heeft de Bank het recht het nog resterende bedrag op haar te verhalen. De Bank kan niet worden verplicht om het verzoek van Consument in te willigen.

4.4 Vervolgens is de vraag of de Bank een verplichting geschonden heeft door Consument niet te informeren dat een dergelijke regeling is getroffen met de ex-partner. De Bank heeft erkend dat haar communicatie ten aanzien hiervan te wensen heeft overgelaten en heeft haar excuses aangeboden. De Bank heeft hierbij aangegeven dat de regeling met de ex-partner eind november 2019 is getroffen. Consument heeft in december 2019 geconstateerd dat de ex-partner geen verplichtingen ten aanzien van het Krediet had. Ondanks dat de Commissie de stelling van Consument, dat het op de weg van de Bank had gelegen om haar te informeren over de regeling met de ex-partner, volgt, kan dit niet leiden tot toewijzing van de vordering van Consument, nog daargelaten of het niet ook op de weg van de ex-partner had gelegen haar te informeren.

4.5 De Commissie concludeert op grond van het voorgaande dat de klacht ongegrond is en wijst daarom de vordering van Consument af.

5. Beslissing

De Commissie wijst de vordering af.

Deze beslissing is genomen in een verkorte procedure als bedoeld in artikel 32 van het Reglement. De uitspraak heeft daarom de vorm van een niet-bindend advies. Tegen deze uitspraak staat geen hoger beroep open bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. U kunt de zaak nog wel aan de rechter voorleggen.

U kunt, binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak, bij de Voorzitter van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening schriftelijk een verzoek indienen tot herstel van kennelijke vergissingen in de uitspraak. U moet daarbij met name denken aan correctie van reken- of schrijffouten en verbetering van namen en data. De volledige procedure met de termijnen die daarbij in acht moeten worden genomen staat beschreven in artikel 40 van het Reglement.